

ПРИКАЗКА ЗА КРАДЕЦА ГРУЗИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Живял едно време, пък може и да не е живял, един цар. Царят имал слуга. Слугата бил много сръчен и добре си знаел работата.

Ала ето че веднъж слугата решил: „Хайде да се науча на още някакъв занаят“. Мислил, мислил, търсил, избирал — и избрал кражбата. Остави си калпака в царските покои, след това се промъкне и го отнесе.

Царят видял как краде калпака си, повикал го и му дума:

— Хей, момко, какво правиш там?

— Господарю — отговорил слугата, — научих се да ти служа добре, искам да се науча и да крада.

— Добре — рекъл царят, — имам един бял кон: ако го откраднеш — ще получиш две хиляди, ако не го откраднеш — ще ти взема главата.

— Много добре — казал крадецът.

Царят заповядал да вкарат коня в конюшната, турил един човек на коня, на друг дал юздата в ръце, трети поставил на вратата.

Крадецът станал през нощта, взел различни ястия и стомна ракия, занесъл всичко на вардачите и казва:

— Царят ви го изпрати, похапнете и пийнете, за да не заспите.

Този, който стоял на вратата, така и заспал прав; който държал юздата — с юздата се търкулнал, а който стоял на коня, така и заспал на него.

Крадецът изоглавил коня, свалил ездача заедно със седлото, яхнал коня и препуснал.

Сутринта царят влязъл в конюшната — коня го няма. Повикал крадеца и му дал две хиляди. Крадецът довел коня.

Царят му рекъл:

— Имам два черни бика; ако ги откраднеш — ще получиш три хиляди, ако не — ще ти взема главата.

— Добре — казва крадецът.

Биковете били в планината и ги пазели пастири. Крадецът тръгнал, взел чифт ботуши, единия намазал с кал, другия оставил чист. Калния ботуш хвърлил на пътя, по който пастирите водели биковете на водопой, чистия поставил до водата и се скрил. Пастирите повели биковете на водопой и гледат — на пътя ботуш, повдигнали го, искат да го вземат, ала помислили: само един ботуш, пък и той целият кален — не си струва да го миеш. Стигнали до водата, гледат — другият

ботуш, зарадвали се, затекли се за първия. А крадецът излязъл и откарал биковете.

Върнали се пастирите, а от биковете няма и помен. Втурнали се насам, натам — биковете ги няма. Отишли при царя да съобщят: така и така, нещастие — биковете изчезнаха. Царят разбрал кой е свършил тази работа и повикал крадеца.

— Докарай биковете, вземай си трите хиляди.

Крадецът докарал биковете, взел трите хиляди. Хванали се на облог трети път.

— Ако успееш да откраднеш жена ми — ще ти дам половината си царство — рекъл царят, — ако не — ще ти взема главата.

Крадецът помолил за две седмици срок. Дали му.

А царят решил да убие крадеца. Заобиколил двореца си с войска и заповядал да стрелят срещу всеки, който се появи.

Крадецът намерил един покойник, облякъл го в своята дреха, довякъл го и го изправил до портата. Стражата помислила, че това е крадецът, и загърмяла срещу него, целия го направила на решето. Доложили на царя, че убили крадеца. Царят се зарадвал, заповядал да погребат лъжливия крадец и разпуснал войската. А крадецът се промъкнал в двореца, грабнал царицата и избягал с нея.

Води крадецът царицата-хубавица, а насреща му дяволът. Царицата се харесала на дявола.

— Продай ми я!

— Ще ти я продам, но какво ще дадеш?

— Каквото искаш, ще ти дам.

— Дай един пълен калпак злато.

Дяволът се зарадвал, изтичал за злато, а крадецът изкопал дълбока дупка, пробил калпака си и покрил дупката с него. Дяволът насипва злато, насипва, а калпакът все празен, всичкото си злато довякъл, едва-едва го напълнил. Отвел дяволът царицата.

Царят се върнал от погребението — царицата я няма. Повикал крадеца:

— Доведи жена ми, вземай половината царство.

Крадецът отишъл при дявола, казва му:

— Не ми трябва златото ти! Това беше царицата, върни я — царят си я иска.

— Не — казва дяволът, — хайде да си премерим силите. Който победи — за него и златото, и жената.

— Хайде, но как?

— Ще тичаме — казва дяволът, — който дотича по-рано, той е победителят.

— Добре — съгласява се крадецът, — само че защо ще бягам аз, ще ида да доведа братовчедчето си.

— Добре — казва дяволът, — стига да си намериш братовчедче, което да ме надбяга.

Отишъл крадецът, хванал два заека, единия турил в пазва, другия взел на ръце.

— Аз съм готов — казва дяволът, — пущай братовчедчето си.

— Ти тичай, то ще те настигне.

Крадецът пуснал заека, той се мушнал в храстите и търтил да бяга. Понесъл се след него и дяволът. Крадецът извадил от пазвата си другия заек, държи го в ръце, милва го и му приказва:

— Юнак си, братовчедче-зайченце, не ме засрами.

Тича дяволът обратно, крещи:

— Ето ме, къде ти е братовчедчето?

— Че то отдавна дотича, чака те — казва крадецът.

Дяволът заспорил:

— Не съм съгласен, хайде да си мерим силите другояче.

— Хайде — казва крадецът, — но как?

— Да опитаме кой по-силно ще изкрещи.

— Ама ти си се побъркал, защо ще крещим?

Дяволът не отстъпва, крадецът се съгласил. Като закрепял дяволът, нашият краден едва не оглушал, без малко да загине. Иде ред на крадеца да крещи и той казва:

— Не трябва да се крещи така, а ето как — ще ти покажа. Само че си запуши ушите с памук и си завържи очите — иначе се страхувам, че ще те оглуша или ослепя.

Дяволът си запушил ушите, завързал си очите.

— Е, дръж се — казва крадецът, — сега ще закрепя! — взел една грамадна сопа и пухнал дявола по главата.

— Ох, стига, не крещи повече! — моли се дяволът.

А крадецът още и още го бие. Дяволът изревал.

— Е, какво — спечелих ли? — пита крадецът.

— Не още — казва дяволът.

— Какво искаш повече?

— Хайде да се преборим — който е по-силен, нека вземе и златото, и царицата.

— Добре — казва крадецът, — но се страхувам да не те убия, а пък имам един стар чичо, да идем при него, той ще се бори с теб.

Дяволът се зарадвал:

— Много добре!

Крадецът го завел до една меча бърлога и казва:

— Той лежи ей там, иди при него, хвани го за ръката, дърпай, той ще излезе и ще се борите.

Дяволът влязъл при мечока, хваща го оттук, хваща го оттам, дърпа го, чичото-единак се разярил, вдигнал лапа и цапнал дявола по мутрата, повалил го и го забъхтил. Наредил го чудесно...

И царицата, и златото се паднали на крадеца. Отишъл крадецът при царя, отстранил го от престола и сам станал цар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.